

BOLDOG CHARLES DE FOUCAULD
AZ UNIO
„...AZ EVANGÉLIUM *ELŐKÉSZÍTŐI*”

- *Egy evangéliumi út
- *Tegyük egy lépést
- *Az „Előkészítő” sajátos útja
- *A testvériség
- *A mai előkészített talaj
- *Útravaló

Istennek adott hálaadással kell kezdenünk a megkeresztelt emberért, boldog Charles de Foucauld-ért, aki egész életében azt kereste, hogy minden teremtő szabadságával válaszoljon a Szentlélek indításaira, amelyeket életének, létének körülményein keresztül közölt vele. Az ő útján keresztül, amelyet felfedezett és bejárt, egy lelki utat nyitott meg számunkra.

EGY EVANGÉLIUMI ÚT

Az UNIO tagjává lenni, amelyet ő alapított, és „kis testvériségnek”, vagy Sodalitásnak nevezett, valamilyen módon, Ő maga is követi ezt az utat.

Ez az út nagyon egyszerű, ő maga egyszerűsítette egész életén keresztül, haladva a Lényeg felé, és szünet nélkül egyszerűsítette az életszabályokat, a direktóriumot, az evangéliumi tanácsokat, amelyeket az UNIO tagjainak adott.

Elválaszthatatlan a Szaharában megélt élete és Charles de Foucauld-nak ez az írása, amely az UNIO minden tagjának vezérfonala, s egyben ő maga is része mindannak, amit az Unio első 49 tagja számára készített.

Az Unio tagja, miközben olvassa Charles de Foucauld életét és írásait, egyben arra törekszik, hogy megértse nem csak betű szerinti értelmét, hanem az összefüggéseket is, a körülményeket és pillanatokat, amelyek átjárják, a kultúrát, amelyben megszülettek.

E lelkiség szívében, amely egy korunknak szóló kis evangélium, melyet lassan felfedezünk, az Unio tagja előtt feltárul egy erőteljes dinamizmus: mégpedig a Názáreti Jézusé, a Jó Pásztoré, aki messzire elmegy, az utolsó helyig, ahová bárányai eltávoztak, és ezzel távol kerültek tőle. Ez kapcsolja az Unio tagját Jézushoz, aki elmegy a végsőig, a Szeretet Istenének és az ember méltóságának határáig.

Jézus szívének mélyéből fakadó szeretete, az elveszett bárány felé irányuló küldetése, az Unio tagját, papként vagy laikusként mindenek előtt arra ösztönzi, ott ahol él, hogy emberségének és keresztségének tudatában arra törekedjék, hogy a legmesszebb is elmenjen testvérei után, akik éheznek és fáznak, ismeretlenek vagy ki vannak zárva az emberi közösségből. Menjenek el ugyanakkor azokhoz az embertestvérekhez is, akik Jézus megismerésében az utolsók, akik nem ismerik Őt, nem találkoztak még vele, aki pedig „mindenki testvére”.

Az Unio tagja lehetőleg legyen Jézus testvére, akit boldoggá tesz, ha megismerteti idősebb testvérét mindazokkal, akiknek joga van Őt és Szívét megismerni, és tudatosítani, hogy testvérük,

Jézus, szereti őket. Az Unio tagja a legutolsóval kezd, akinek életkörülményei a leginkább reménytelenek, megaláztatottak, nem ismerik el őket, és távol állnak attól, hogy az Evangélium üzenete elérje őket.

Charles de Foucauld a föld legnagyobb sivatagának mélyébe ment, hogy néhány ott élő ember közelébe kerüljön, nyelvészeti munkáján keresztül polgárjogot adott nekik, s oda adta nekik mindennapi életét. A Szahara volt az ő Názárete. Testvérként találkozott az ottani lakosokkal és hódítóikkal, ahogyan Jézus tette a galileai település lakóival, kortársaival. Ugyanakkor a szívében lakozó szeretettel kapcsolódott gondolatban, imádságban az egész Föld kisemmizetteihez.

Az Unio minden tagjának imádsága, - legyen bár trappista szerzetes, családanya, plébános vagy betegápoló, remete vagy közösségben élő misszionárius, munkásember vagy híres tudós, - olyan univerzális imádsággá kell válnia, ahol a legutolsók kapják az első helyet.

Az Unio tagjai bárhol is élnek, láthatatlan egységet alkotnak a szentek közösségével, imádkozva, mint Charles de Foucauld, elkezdve a legutolsókon, akik leginkább nélkülözik a szeretetet, ellenállnak a szeretetnek, akik hiányolják a szeretetet, akik elzárkóznak a szeretet elől.

TEGYÜNK EGY LÉPÉST

Az elköteleződés, amelyet az Unio tagja vállal, mindenek előtt a szív és a személyes tudat elköteleződése, az elhatározás Isten és az emberek előtt, a szentek láthatatlan Egyházának színe előtt, azzal a vágygal, hogy részt vegyen boldog Charles de Foucauld karizmájában, ezt megélje hétköznapi életének odaadásával, amint azt Ő is tette.

Ez az első, nagyon lényeges lépés. Így kerülnek férfiak és nők az Unio szívébe: megérintette őket Charles de Foucauld arca és küldetése, és követni szeretnék ott ahol szokásos emberi életüket élik. Így válnak az Unio tagjaivá, bár formálisan ezt még nem fejezték ki.

Minden megkeresztelt ember, legyen bár katolikus, protestáns, ortodox, belső elköteleződését az Unio hivatalosan elfogadja, mint „világi hívők társulása”, amelynek alapszabályait az Egyház még Charles de Foucauld életében elfogadta, /Testvériség, 1909/ és halála után az új egyházjog kifejezéseivel jóváhagyta. /1986/

Charles de Foucauld Direktóriumuma /Evangéliumi tanácsok, Seuil kiadó, Livre de vie, 2000/ az egyetlen írás, amit publikálni akart, és egy alapvető karta, amelyet szerzője az első 49 tagnak és a testvériség későbbi tagjainak szánt. Az Unio alapokmánya egyszerűen aktualizált magyarázata a Direktóriumnak az 1983-as új egyházjog kifejezései szerint.

Aki tehát az Unio hivatalos tagjaként el akar köteleződni, azzal kezd, hogy elmélyül annak megélt példáján, aki ezt megfogalmazta halála évében, mint „elszigetelt misszionárius”, mint az „Evangélium „előkészítő”je”, aki kifejezte intenzív vágyát, hogy mások a nyomaiba lépjenek és részt vegyenek hivatásában. „Az utat „előkészítő” elszigetelten élő misszionáriusok, mint amilyen én vagyok, igen ritkák, de azt szeretném, hogy sokan legyenek.”

Majd a jelentkező azt kérdezi magától, hogyan válaszoljon saját életében, családjában, hivatásában, polgári életében Charles de Foucauld hívására, miután ez a hívás elérte őt. Nem arról van szó, hogy rendkívüli terveket kell kidolgozni és végrehajtani, messzire távozni, látványos dolgokat művelni, hanem azon a talajon kell élni, ahová vetették, elmenni és visszatérni arra a földre, amely idegen az Evangélium számára, és mindenekelőtt a saját szívében, ahol megműveletlen területekre talál, amelyet a feltámadt Krisztus élete még nem ért el, önmaga körül, a saját portáján, ahol Krisztus még ismeretlen.

Aki az Unióhoz szeretne tartozni, írja ezután, az lesz, aki a felelős püspök tekintélye alá tartozik, aki összhangban tartja az Unio tagjait, és céljait megőrizve örökös az alapító Charles de Foucauld lelkeségéhez való hűségben. Louis Massignon folytatta Foucauld atya halála után /1916/ saját haláláig /1962/, majd őt követte Jean Francois Six, akit Louis Massignon a koordinációban

utódjaként nevezett meg. J. F. Six a püspök beleegyezésével kinevezte a koordinátor küldötteket, nem terület vagy országok szerint, hanem pünkösöd perspektívájából, nyelvjárások szerint, és így 2009-ben, az Unio centenáriuma évében német, angol, arab, katalán, koreai, spanyol, francia, olasz, japán, portugál nyelvcsoportokra tagozódott. Mindenki a saját nyelvén hallotta megszólalni őket.

Bármely nyelv koordinátora, akihez kérés érkezik az elköteleződésre, mélyítse el ezzel a kérővel személyes találkozások vagy levelezés során vágyait és elképzeléseit. Álljon ki e hivatás „előkészítő” jellege mellett, és mindennek előtt a hivatás mellett, amely azt igényli, hogy szabadon és találekonyan élje meg mindezt saját számára és Isten színe előtt, esetleg egy testvér, nővér, pap laikus vagy szerzetes segítségével. Végeredményben a maga erejéből keresse a szükséges lelki forrásokat, az alkalmas eszközöket, hogy betöltse ezt a hivatást, amelyen keresztül személyes módon válaszol, hűségesen kitartva benne kereszttségéből fakadó módon abban a környezetben, ahová életkörülményei szólították.

A koordinátor beleegyezésével a kérő egy számára jelentős dátumot választ, amikor belép az Unióba. E napon, a választott ünnep szentmiséjén, amelyen részt vesz plébániája vagy élőhelye templomában, elkötelezi magát egy évre, amelyet szerényen ugyanezen a napon évente megújít, miközben a koordinátor, vagy egy pap, aki az ő küldötte, a szentmisében, amelyen bemutatja őt az Atyának, az Unióba belépő mellett áll. A kérő fontolja meg, hogy ez a lépése a boldog Charles de Foucauld karizmájának megfelelő küldetés, és amennyiben egyedül tölti be, elindulásakor körülveszi őt a szentek közössége, minden testvére és nővére, akik az Unióban élnek.

AZ „ELŐKÉSZÍTŐ” SPECIÁLIS HIVATÁSA

E hivatás sajátossága elsőbbséget biztosít az imádságban, a gondolkodásban, a szívünkben és minden lehetőség szerint a tetteinkben, missziós tevékenységünkben, amelyet Charles de Foucauld evangéliumi előkészítésnek nevez. Az Unio tagja nem magvető vagy arató, aki a prédikációjával vagy nyilvánvaló munkájával végzi ezt, hanem „előkészítő”. Nem az, aki elindul, és valamilyen szempontból vet, hanem aki előkészíti és megforgatja a földet, hogy képes legyen a vetés befogadására.

Az Evangélium „előkészítője” nem húzódik vissza saját kultúrájába, hanem a lehető legmélyebben jelen van abban, mint Isten Fia, aki emberré lett, aki egy meghatározott kultúra körében, egészen pontosan Názáretben, Galileában élt. Amikor pedig az „előkészítő” egy más kultúrában találja magát, elmélyül abban, hűségesen szolgálja azt, az ő nyelvükön hirdeti az evangéliumot nekik, Szent Pál vagy Xavéri Szt. Ferenc mintájára. Az „előkészítő” így átadja magát azok életkörülményeinek, akik közé érkezik, „úgy – amit Charles de Foucauld-nak mondott a püspöke, – mint akiket Isten Lelke vezérel, csodálatos módon a körülményeknek megfelelően élnek.” Az „előkészítő” megtestesül: az ő evangelizáló élete soha nem kultúráján kívül, hanem nagyon mélyen, abba beleépülve alakul ki.

Az „előkészítő” szereti és megbecsüli a magvetők munkáját, együtt van velük és részt vesz abban az örömben, ami az aratók célja, miközben az egész egyházi közösség képes befogadni és körülvenni az új hajtásokat, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében megkeresztelteket. Az „előkészítőnek” hihetetlen türelemre van szüksége. Szereti az Atya diszkrécióját és a Lélek váratlan közreműködését. Charles de Foucauld élete és üzenete megelőzte őt: aki nem tett csodákat, sem rendkívüli megtérések nem történtek munkája nyomán. Néha századok telnek el az előkészítés és az aratás között. Nem keresi a közvetlen eredményeket, nem kerget illúziókat, nem keres csodálatos dolgokat, nem tölti be a Gondviselés szerepét, hanem átadja magát napról napra Feléje tartva, kiindulva az idők jeleiből, az eseményekből és a tényleges körülményekből.

Az „előkészítő”, ha nem is a magasból beszél az összegyűlt tömeghez, nem jelenti azt, hogy meg sem szólalhat. Nem temetkezhet el a passzivitásba. „Az elszigetelt misszionárius” munkáját maga Charles de Foucauld mutatja be a saharai évek során, annak során, amit hosszasan megélt azok között, akikkel találkozott: a szavak embere volt, minden nap beszélgetett velük. Az Unio

tagja hozzá hasonló legyen az ő élettapasztalataira támaszkodva: „az Evangélium „előkészítője” ne keresse a menekülés útját, a néma távollétet, hanem éppen azt keresse, hogy az „elszigetelt misszionárius” a párbeszéd embere legyen a környezetében, s amelyet írásban is folytathat lépésről lépésre, osztozva Názáret hétköznapi életével. Így nyújt betekintést a Szaharában megélt, evangéliumi „előkészítő” életébe.

Charles de Foucauld halálának évében írja, hogy nem sikerült nagy dolgot megvalósítania, de „együtt lehetett családi körülmények között napról napra a szegényekkel.” Az Unio tagjának, mint Charles de Foucauld-nak, meg kell tanulnia a minden napokból táplálkozó párbeszéd művészetét, minden hozzá érkezővel. Beszélgetni a szomszédokkal, munkatársakkal, minden emberrel, egyszerűen és testvéri módon.

Ezek az egyszerű és konkrét találkozások, az egyenlők között kialakuló párbeszéd elvezet a barátságához, az Evangélium előkészítésének szívéhez, amelyet Foucauld halálának évében ajánl, ami nem egy prozelita módszer, szektás toborzó művelet, hanem egy érdekeken túlnövő, bizalomra épülő, ingyenes kapcsolatteremtés a barátságon keresztül, bárki legyen is az, végrehajtani ezt a kapcsolatteremtő munkát, amely „abszolút bizalmat ébreszt, igazmondásunkra és jellemünk hitelességére alapozva.” „Váljunk biztos jó barátta azok számára, akik kétséggel küzdenek, vagy hátrányt szenvednek, s aki bölcsen és okosan együtt érez velük, akire mindig számíthatnak.”

Charles de Foucauld ugyanígy kéri ajánlásaiban a jóságot a testvériség tagjaitól, amely nem félrevezető kedveskedés csupán, hanem szabad és erőteljes elfogadása mindazoknak, akivel találkoznak, bárki legyen is az. Huvelin abbé, 1909-ben történő utolsó találkozásuk alkalmával, az Unio megalapításakor „a jóság apostolságát” ajánlja Charles de Foucauld-nak, amelyet ő haláláig hűséggel alkalmazott.

A barátságot és jóságot természetes módon kíséri az öröm. Ez különleges módon érvényes rá, a Szahara emberére. Ez igen jól kifejezi, hogy Boldog Charles de Foucauld mennyire boldog, amikor felfedezi útját, boldoggá teszi, hogy ezen az úton járhat napról napra, az Atyára hagyatkozva, a hit valóságos sötétségében, amely során ismételten megállapítja, hogy „szeretni nem annyit tesz, mint érezni, hogy szeretünk, hanem, hogy akarunk szeretni.” Öröme így ragyogja be és így nyeri meg a szíveket. Valóságosan megélt öröm ez, az útján megtapasztalt öröm. Mélységes öröm, amely Krisztushoz kapcsol, aki az Atya örömeiben támad fel, és boldog, mert betöltötte küldetését. Ezt az örömet kínálja fel az Unió minden tagjának.

Az „Evangélium „előkészítője” jól tudja, hogy feladata a kezdeményezés, amelyet Foucauld az első apostolokéhoz hasonlít, különösen Páléhoz, Aquiláéhoz és Priscilláéhoz, mely igen kemény feladat, s amely a bátorság erényét igényli. Charles de Foucauld kihangsúlyozza, hogy ő „egy elszigetelt ember egy szétszórt nép között, akik szívükben, lelkükben igen távol járnak az Evangéliumtól.” Rendkívüli bátorságra van szükség, hogy szembenézzen ezzel az ürességgel, ezzel a távolléttel, fegyvertelenül előre haladni egyedül, követve ösvényét az éjszakában. Haladni előre a 99 elveszett bárány nyomában korunk lelki sivatagjának négy égtája felé, az ezerféle világban szétszóródott nyáj keresésében, a Jézusba vetett hitnek ezerféle módon szemben álló idegen érdekek sűrűjében.

A KIS KÖNYV ÉS AZ ÚTRAVALÓ KENYÉR

Az Unio tagja, hogyan követhet egy ilyen programot, amely annyi erényt igényel? A tövises út ellenére, ami gyakran szigorú igényeket támaszt önmagával és másokkal szemben, mindenk előtt emlékeznie kell arra, hogy Charles de Foucauld, ahogy emlegetik, „mérhetetlenül szelíd volt.” Így nem lehet másmilyen az sem, aki követi őt útjain. Semmiképpen nem várja el tőlük, hogy heroizmusában kövessék, és ezt műveljék, hanem, hogy egyszerűen annak ajánlásait kövessék, aki maga volt a szelídség, aki övéi vállára nem igát akart rakni, hanem szívből jövő szabadságot, a Nyolc Boldogság örömhírét. Az Evangélium teszi lehetővé az „előkészítő” számára az utat és az Eucharisztia élteti napról napra ebben a haladásban.

Ezt adta nekünk Charles de Foucauld, nekünk, az Unio tagjainak, amikor megalapította az Uniót és hármast állított elé.

„Visszatérni az Evangéliumhoz, bármilyen körülmények között élő emberekről is legyen szó, növekedjenek a Szent Eucharisztia iránti szeretetben, törekedjenek a hitetlenek evangelizálásában.”

Mindenek előtt meg kell jegyezni, hogy naponta újra kezdődő dinamizmusra szólító meghívásról van szó. Az Unio minden megkeresztelt emberhez szól, hogy személyesen megvalósítsa életében a növekedést, egy új hajtás fejlődését. Nem szüntelen tökéletesedésről van szó vagy romboló voluntarizmusról: az Unio tagja alázattal halad előre lépésről lépésre hivatásának megvalósítása terén, arra törekszik, hogy ma jobban szeressen, mint tegnap, és ma jobban dolgozzon, mint az előző napon. „Minden napnak elég a maga baja.”

Három dolgot kell hangsúlyozni, három E-t: Evangélium, Eucharisztia, Evangelizálás, amelyek dialektikusan kapcsolódnak egymáshoz.

Az Evangelizálás az Unio tagjának létezésével válik valósággá, amennyiben „élő Evangéliummá” válik, amennyiben napról napra másoknak adja önmagát, ahogyan Krisztus életét adta mindenkéért az utolsó vacsorán, aki ezt a Kenyeret mindenkinek kiosztotta.

Az Unio tagja, hogy élő Evangéliummá váljék, az Evangélium kis könyvével járjon Charles de Foucauld tanácsa szerint, amelyet Louis Massignonnak adott: „Találjon minden nap egy kis időt arra, hogy néhány sort elolvasson az Evangéliumból, lehetőleg azonos időben, szemével figyelmesen kísérvé, és az olvasás után /ami ne legyen sok, csupán 10,15,20 sor/, egy fél fejezet, amelyről egy néhány percet elmélkedjen, gondolatban vagy írásban, arról a tanításról, amelyet olvasott. Legyen célunk, hogy Jézus Lelke járjon át bennünket olvasva és újra olvasva, elmélkedve, majd újra átélve szünet nélkül szavait és példáját: járja át a lelkünket, mint egy csepp víz, amely mindig újra ugyanarra a helyre esik.” Hogy élő Eucharisztivá legyen, az Unio tagja emlékezzen szíve mélyen gyakran Jézusra, aki szenvedésének előestéjén megalapította az Eucharisztivát, és utolsó szolgálataként emlékeztetett arra, hogy ez az a vacsora, amelyet mindenkéért felajánlott azért, hogy mindenkit megmentse, s hogy ez az eucharisztikus adomány kísérvé a mi konkrét odaadásunkat. /”Az eucharisztikus szentségimádással kapcsolatban gyakran mondtam ötletként: egy óra adoratio, egy óra lábmosás!”/ B. Ugeux, La Croix, 2009. május 23./

Az Evangelizációval kapcsolatban, az Unio tagja keresse, hogy az evangéliumi élet példaképévé váljék, ami lehetővé teszi azoknak, akik „eltávolodtak Jézustól, de különösen a hitetleneknek” /Direktórium XXVIII,6./, hogy magával Jézussal találkozzanak. Jézus testvéreinek, akik férfiak és nők, az Unio tagjai, Charles de Foucauld megmutatja, hogy a példát mutató evangéliumi élet az első és utolsó lehetőség az evangélium hirdetésére. ”A példamutatás az egyetlen külső lehetőség, amely által hatással lehetünk a Jézus ellen lázadó emberekre, akik nem akarják hallani szolgáinak szavát, olvasni sem hajlandók írásaikat, nem fogadják el jótetteiket, barátságukat, semmilyen úton nem akarnak velük kommunikálni: nincs más út, mint a példaadás, de ez olyan erőteljes, hogy nem támaszt védekezést bennük, és minden hangoskodást vagy félrevezetést kiírt belőlük.”

A TESTVÉRISÉG

Amint Charles de Foucauld a Szaharában, az Unio tagja is politizáló ember, az emberi társadalom tagja és ott kell dolgoznia. A három elv, amelyet az Unio alapítója kitartóan gyakorolt: a közjó szüntelen keresése, az emberi személyek és népek fejlődésének szorgalmazása, az emberi jogok érvényesítése, ezek között különösen az utolsó helyen élő embereké.

Itt is mindenek előtt a legelhanyagoltabb, legkevésbé megművelt területeken, ahol a közjó, az általános érdekek és jogok a legkevésbé érvényesülnek, ahol a haladásba vetett hit, „az értelem, erkölcs, és az anyagi jólét nem érvényesül” /Ch. de Foucauld/, ahol az emberi jogok nem

vonatkoznak minden emberre, ahol emberi csoportokat nem ismernek el, kirekesztenek, kizárnak a közösségből.

A testvériség egyetemes az Unio tagjai számára, amint Charles de Foucauld számára is az volt, a földön élő minden emberi csoport közös jövője legfőbb gondjukat képi. Ugyanakkor különös gonddal figyel arra minden fraternitás, amit halála előtt néhány héttel mondott: „a fraternitás ugyanannak az emberi közösségnek tagja, aki ugyanazt az egy Istent vallja, az egy hazáé, az egy nyelven beszélők közösségéé; s a különböző fraternitások ezeket is építik.”

MAI MŰVELETLEN TERÜLETEK

Charles de Foucauld nem a kora felett lebegő remete volt, kora feszültségein és ütközésein kívül élő valaki. Nem idegenítette el őt valami lelki ideológia. Életét és üzenetét századának és kultúrájának összefüggéseiben kell olvasni. „Előkészítő” hivatása során az Unio tagja a földhöz kötődik, a lehető legjobban tudnia kell, hogy kortársai hogyan vehetnek részt a fejlődésben, amely korukat mélyen átjárja. Amint Charles de Foucauld, aki nagy földrajzkutató volt, nekik is legyen gondjuk, hogy kutassák és feltárják „a térképen jelölt fehér foltokat”, amelyek még műveletlenek, elérhetetlenek. Nem tekinthetők ezeket fölöslegesnek. Meg kell forgatniuk a földet, hogy termékennyé tegyék. Anélkül, hogy megjátszanák a prófétát, kutatniuk kell, hogy mi várható a harmadik évezredben. Az Unio tagja nem zárkozhat be egy kolostorba, hogy kutassa az emberiség és az Egyház jövőjét, mintha megállt volna az idő, a jelen pillanat szemléletébe veszve el, mert nem akar messzebbre tekinteni. Jelen földünk tendenciája a mának élni a jövőre irányuló tervek nélkül. Dolgozni kell hát a jövőn, hasítsa a földet az eke, haladjon olyan irányban, hogy megkeressük a megkülönböztetés módját. Nem lehet a jelen pillanatban a homokba dugni a fejünket, nem lehet így úrrá lenni ezer féle hatalmon, gyámságon és igazságtalanságon. A talaj művelése előrelátást igényel.

Az Unio tagja nem veszhet el abban, amiben annyi ember eltéved a mi századunkban: vallások olvadnak egymásba, amelyekben a mindennapi ikonokkal, képmásokkal táplálkoznak, amelyekben természetesen azt keresik, hogy feloldódjanak, csak hogy ne kelljen szembe találni az emberi sorssal és gondoljaival, amelyeket manapság tisztelet övez.

Charles de Foucauld a Szaharában realista volt. Realista emberi életében, tudományos munkájában, amikor egy tuareg kifejezés igazi értelmét kereste, vagy egy tuareg szokás tartalmát. Realista volt vélemény alkotásában, amikor különféle barátairól, ill. azokról a keresztényekről vélekedett, akikkel találkozott, telve azzal a lelkes vágygal mindenki érdekében, hogy Jézushoz és Evangéliumához közelebb jussanak.

Az Unio tagja is realista. Ne vesszen el nagy körmondatokban, (sic!), hanem üljön le, a többiek közé, hogy beszélgessen, családi párbeszédet folytasson szemtől szembe, mindenkivel. Azonosuljon mindenki Názáretével, gondoljaival, örömeivel és reményeivel. Charles de Foucauld nem ismerte a mai virtuális civilizációt, ahol az emberek látogatnak, de nem találkoznak. Nem azt ajánlja, hogy régi eszközökkel jussunk előbbre, hanem hogy azt keressük, hogyan találkozzunk valóban a másikkal, valóságos test és vér kapcsolatban, amelyek valóságosak, mint a kenyér és bor az egymással osztozó közösség asztalánál.

Az irányító hatalmak, amelyek körbeveszik bolygónkat, egy közös ponton találkoznak, amely lehetővé teszi, hogy mindent ki lehessen mondani amit véleménye szerint valóságnak vél, ami pedig nem helyettesítheti az alapvető realitást, amelyet az Evangélium mutat meg nekünk. Jézus jelenlétét mindazokban, akik találkoztak vele, övéiben, galileai hazájának gyermekeiben, korának zsidó nemzedékében, az idegenekben és a megszállókban. Az Unio tagja minden erejével keresse a testvériséget valódi, személyes találkozásokon keresztül minden emberrel, a hozzá közelállókval, szomszédjaival, munkatársaival, honfitársaival, a különböző politikai irányzatok képviselőivel, a fiatalok nemzedékével, az idősebbekkel, az internet, avagy a vitorlázás szenvedélyes megszállottaival. „Legyenek mindenkinek mindene.”

ÚTRAVALÓ

Amikor tehát az „előkészítő” hivatásának tudatára ébred, amikor azt gondolja, hogy ezt másoknak is átadja, Charles de Foucauld-tól az első „előkészítőknél” szóló üzenetét idézze fel: az első keresztények abban a helyzetben, amit megélték, Péter és Pál római vértanúságának előestéjén. Levelében hitükre hivatkozik, amely nem aludt el, sőt ellenkezőleg, lendületet adott nekik, hogy elinduljanak és hirdessék a meghalt és feltámadt Krisztust a sokaságnak, amely még nem ismerte Őt.

Az Evangélium mai „előkészítői”, olyan világban vagyunk jelen, ahol Jézus sok testvére nem ismeri Őt, és sokan eltávolodtak tőle. Végtelen sivatag terül el előttünk, és intenzív elsivatagosodás tanúi vagyunk, amelynek erejét nem is tudjuk felmérni. Pontosán száz évvel az Unio születése után XVI. Benedek pápa 2009 márciusában ezt írta püspök testvéreinek: „Történelmünk ezen pillanatában az az igazi probléma, hogy Isten eltűnt az emberek látóköréből. Korunkban a föld óriási régióiban kockázatos, hogy a hit lángoló tűzként terjedjen, nem talál kellő talajra, amelyből táplálkozzék, hogy elsőbrendűvé váljék, Isten jelenlétét adja e világnak, és az embereknek utat nyisson Isten felé közeledni. Nem akármilyen Istenről van itt szó, hanem arról, aki a Sinai hegyen szólott, arról az Istenről, akinek arcát a végsőkig menő szeretetben ismertük fel, /Jn.13,1/ a keresztre feszített és feltámadt Jézus Krisztusban.”

Így tehát mi is, az Unio tagjai, mint az első keresztények, előről kell, kezdjük és merjük meghirdetni az Evangélium örömhírét. Ez a mi sajátos „előkészítő” hivatásunk az Egyház, Isten népének küldetésében.

Párizs, 2009

Központi cím:
Union – Sodalité
Jean-François Six
127, rue Notre-Dame des Champs
F-75006 Paris, France